

29 Ιουνίου 2013

Επιστολή στον π. Ευέλθοντα μετά την κοίμησή του

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ξέρω ότι αυτό που κάνω θα φαντάζει κάπως παράξενο και αφύσικο. Δεν γράφει κανείς παρά σε ζωντανό, που θα το διαβάσει. Εγώ όμως γράφω σε σένα, που ήδη έφυγες από τον αισθητό κόσμο και εισήλθες στον επέκεινα. Γιατί το κάνω; Για μένα άραγε; Δεν ξέρω το γιατί... αυτό που ξέρω είναι πως δεν αισθάνομαι ότι

πέθανες! Από την πρώτη στιγμή που το έμαθα. Γι' αυτό και δεν λυπήθηκα!

Σε βλέπω με το χαμογελαστό πρόσωπο, εκείνο των αγίων της Ορθοδοξίας, που σηματοδοτεί τη χαρμολύπη και το χαροποιόν πένθος της Σαρακοστής. Σε βλέπω ν' αντιμετωπίζεις τα ποιμαντικά σου προβλήματα με μία απάθεια, που βασίζεται στην πεποίθηση πως ο Κύριος έχει την έγνοια. Σε βλέπω να οργανώνεις εκδηλώσεις και συνέδρια, για να κατηχήσεις και ενεργοποιήσεις το ποίμνιό σου, χωρίς άγχος και με τη βεβαιότητα ότι όλα θα κυλήσουν ομαλά. Σε βλέπω να κοιτάζεις, μακριά, ως μία προσπάθεια να δεις «πίσω από τα φαινόμενα τα γενόμενα», όταν μιλούσαμε για τις εκκλησιαστικές ατασθαλίες και τα ανθρώπινα πάθη των κληρικών. Σε βλέπω να λειτουργείς και να κρύβεις τη χάρη που σ' επισκιάζει. Να λειτουργείς χωρίς θεατρινισμούς, απλά και σοβαρά, καθώς ταιριάζει στο μεγάλο μυστήριο. Σε βλέπω, τέλος, να κουβαλάς το σταυρό σου χωρίς γογγυσμούς και κλαψουρίσματα, ως ο Θεός να' ναι άδικος. Να το σηκώνεις με λεβεντιά αλλά και πόνο, μ' εμπιστοσύνη και «εις Άδου κάθοδον». Δεν θα ξεχάσω ποτέ το εξής περιστατικό. Ανεβαίναμε τα σκαλιά του Πατριαρχικού Μεγάρου της Αλεξανδρείας, εγώ μπροστά και σύ πίσω. Μάρτιος του 1997. Πήγαμε για την ενθρόνιση του Αλεξανδρείας Πέτρου. Καθώς κατευθυνόμασταν στο Συνοδικό, σε ρώτησα πως πας, τι γίνεται; Μ' απάντησες: «Πως να πηγαίνω; Έχει στιγμές που κατεβαίνω στον Άδη». Πόσο αληθινός ήσουν! Δεν ήξερες την υποκρισία, την επιτήδευση. Γι' αυτό και έγινες δοχείο της χάριτος, παρηγορητής των πενθούντων, αποκούμπι των θλιβομένων, «των εγγύς και των μακράν».

Δεν είναι σκοπός μου ν' απαριθμήσω το έργο και τις αρετές σου. Δεν μπορώ κάτι τέτοιο. Δεν περιγράφεται! Απλά θέλω να πω κάποια πράγματα σε σένα, πριν την αυριανή κηδεία σου, όπου θα ξεδιπλωθεί, χωρίς κίνδυνο υπερβολής, η ζωή σου ως σύζυγος, πατέρας, ποιμένας, δάσκαλος. Θέλω ανεπηρέαστα να εκθέσω τη δική μου θεώρηση για το πρόσωπό σου, αν και η επικοινωνία μας δεν ήταν συχνή. Ήταν βέβαια ειλικρινής και βαθιά. Και οι δυο καθηγητές κληρικοί, είχαμε να πούμε αρκετά...

Τώρα εισήλθες στον κόσμο της σιωπής. Είδες πρόσωπο Κυρίου! Είδες το Χριστόφορό σου, που αγάπησες, που έκλαψες, που πεθύμησες. Γι' αυτό και μόνο θα πρέπει να χαίρομαι για σένα, αλήθεια, έτσι ένιωσα μόλις έμαθα πως έφυγες, χαρά που θα χαρείς. Κι εμείς, εδώ. Μέσα στον αγώνα, να επιβιώσουμε ως πρόσωπα, ποιμένες και χριστιανοί. Να βρούμε το δρόμο, να καταφέρουμε να ποθήσουμε τα ερχόμενα, να γευτούμε την παρουσία Του, να Τον αγαπήσουμε τηρώντας τις εντολές Του. Μέχρι τότε;

Ξέρεις, προβληματίστηκα που έφυγες ξαφνικά. Αυτή η είδηση: «πέθανε ο π. Ευέλθων», ήταν συγχρόνως και υπόμνηση ότι έτσι θα πουν και για μένα κάποια

μέρα. Εσύ λειτούργησες κι έφυγες. Πήρες προαγωγή, αφού «ο θάνατος για τον ιερέα είναι προαγωγή, καθώς μεταβαίνει από το επίγειο στο ουράνιο θυσιαστήριο, να ιερουργεί με το Μέγα Αρχιερέα, το Χριστό», όπως γράφει ο Βιργίλιος Γεωργίου.

Σκέφτομαι πόσος κόσμος θα μπαινοβγαίνει από χθες στο σπίτι σου. Να συμπαρίστανται στην Αντρούλα, την πρεσβυτέρα σου, με τη βαθειά πίστη, την καρδιακή αγάπη για όλους, την ωριμότητα που πηγάζει από το μαρτύριο της ζωής της. Γι' αυτό μένω μακριά. Τι να προσφέρω εγώ; Όπως και αύριο. Θέλω σε μία γωνιά να σε αποχαιρετώ. Ν' ακούω τη «νεκρώσιμη ακολουθία εις ιερέαν», όπως και τους λόγους που θα πουν για σένα. Ν' αφουγκράζομαι τη φωνή σου, να κοιτάζω το άψυχο σώμα σου, να σε προπέμπω «εις τας ουρανίους μονάς», μαζί με τους πολλούς που θα έλθουν για σένα, τόσο «ώστε μηκέτι χωρείν μηδέ τα προς την θύραν» (Μάρκ. 2,2). Άλλωστε, σε αγαπούσε ο κόσμος. Όπως και συ τον αγαπούσες, γι' αυτό και με αγάπη τον διακονούσες.

Λοιπόν, φεύγεις «αδελφέ και συλλειτουργέ». Δεν μπορώ να το πιστέψω! Γι' αυτό σου γράφω; Ίσως... εσύ δέξου το ως «αεί ζών», όπως συμβαίνει με όσους έφυγαν ενωμένοι με τον Κύριο της Ζωής και του θανάτου. Ως βλέπων πρόσωπο Θεού στη χώρα των ζώντων, εύχου και υπέρ ημών ως αδελφό και συλλειτουργό σου.

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Ιερόν Ησυχαστήριον Αγίας Τριάδος

Τρίτη 28.06.2011, λίγο πριν την αγρυπνία